

findes trykt i Betænkningen i nærværende Sag. Vi ere nemlig her inde paa et Sjænsomraade. Det er aldeles klart, at det altid vilde være behageligt og nyttigt for Finansministeren at faae $\frac{1}{2}$ Million mere, og ligesaa vist er det, at han, saaledes som Forholdene ere, ikke kan komme i Forlegenhed ved at faae $\frac{1}{2}$ Million mindre. Udvalget har efter samtlige foreliggende Forhold ikke fundet det tilraadeligt at foreslaae en større Sum end 1 Million. De Tal, som herved komme i Betragtning, ere, som sagt, anførte i Betænkningen. Et Punkt beder jeg dog herved særligt fremhævet, og det er, at vi vedvarende maae betragte en Deel af de indirecte Skattebeløb, der paa Overfigten ere opførte, som fremkomne ved en overordentlig Skatteforhøielse. Det maa erindres — og det kommer her ikke an paa 100,000 Rb. mere eller mindre —, at vi have en Toldafgiftsforhøielse og Brændeviinsafgiftsforhøielse, der med et Udbytte af tilsammen omtrent 1 Million staae hen som midlertidige, hvilket altsaa allerede nu er en Forhøielse af 1 Million udover det, som vi tidligere betragtede som ordinaire Skatter. Naar man altsaa spørger om, hvilket Beløb der kommer ind ved overordentlige Skatter, saa vil det sees, at der er Forhøielsen af de indirecte Skatter af 1 Million foruden den nu foreslaaede directe af en anden Million, altsaa en samlet Skatteforhøielse af 2 Million, og dette er i Forhold til det ordinaire Skatteindtægtsbeløb en Forhøielse af over 16 pCt., hvilket dog maa erkjendes at være en ikke saa ganske ringe Forhøielse. Vi maae nemlig for at udfinde Skatteindtægten — hvad de Herrer hurtigt vilde kunne overbevise sig om ved at kaste Blik paa den Opgjørelse af Budgettet, der i Henhold til, hvad der er vedtaget ved 2den Behandling i Folkethinget, findes aftrykt i Betænkningen — af de paa Indtægtsfiden opførte Beløb forbigaae forskjellige, navnlig saaledes Domaineindtægterne og Renter og Udbytte af Reserveconden og andre Activer, hvilket allerede udgjør henved $3\frac{1}{2}$ Million Rb., foruden Reservecondens Tilskud af 2 Million Rb., som jeg slet ikke vil tale om, og flere andre; tage vi kun § 4, der handler om de directe Skatter, og § 5, der angaaer Stempelpapirsindtægter,

Arbeafgifter, Eienbomsoverbragelsesafgifter, samt Told-, Skibs- og Brændeviinsafgifter, da komme vi derved til en Skatteindtægt af henved 12 Million, hvoraf 2 Million altsaa udgjøre over $\frac{1}{6}$. Saalænge man ikke har et noget bestemtere Overblik over de fremtidige finansielle Krav, er det, som sagt, forekommet Udvalget, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at gaae ud over den ene Million, og det er Udvalgets Fleertal sjært, at den høitærede Finansminister, der naturligvis i og for sig vilde foretrække et Beløb af $1\frac{1}{2}$ Million, ikke har anset det for nødvendigt at stille noget Endbringsforslag til dets Forslag om kun at bevilge 1 Million.

Det næste Spørgsmaal er Tiden, for hvilken Skatten skal indføres. Det er i Betænkningen anthydet, at der for det Finantsaar, i hvilket vi allerede nu ere, nemlig 1867—68, og for det derpaa følgende Finantsaar, 1868—69, er aldeles bestemte Grunde, der gødgjøre — jeg kan efter min Opfattelse sige praktisk —, om ikke den pphviske, saa dog den finansielle Nødvendighed af et Tilskud til Statskassen for disse to Aar. For det nu løbende Finantsaar ligger den fornødne Opgjørelse i saa Henseende jo allerede meget bestemt for, og for det følgende Finantsaar er et Moment fremhævet i Betænkningen, som for os har haft en stor Betydning, nemlig Spørgsmaalet om Indløsningen af Creditbeviserne. Det vil erindres, at der af disse Beviser, om jeg ikke tager feil — og tager jeg feil, vil den høitærede Minister sige mig det — allerede nu ligger $2\frac{1}{2}$ Million i Reserveconden, og at der altsaa er $1\frac{1}{2}$ Million tilbage at indløse. Paa dette Punkt er det nu atter umuligt at sige, om der vil være Behov for en overordentlig Indtægt af $\frac{1}{2}$ Million mere eller mindre til Indløsningen, men det maa dog vistnok erkjendes, at der med Hensyn til denne Indløsning er Opfordring til at beregne et overordentligt Tilskud til Statskassen, idet den betydelige Stigen af Statsgjælden, der allerede er en Følge af de vedtagne Jernbanelove, vistnok vilde gjøre det meget misligt at forsøge en Convertering af Creditbeviserne. Hvad end maaskee nogle Medlemmer tidligere have kunnet mene herom, saa troer jeg dog, at de Fleste nu vilde erkjende, at det, saaledes som Forholdene for Tiden